

Per una policia catalana desacomplexada

“Hi ha sectors que desitgen que Catalunya no sigui capaç d’articular un model nacional de seguretat propi.”

Els últims incidents, protagonitzats, la majoria, per unitats antiavalots dels CFSE i, en algunes ocasions, per la Policia de Catalunya (Policia Local més Mossos d’Esquadra) presenten, una vegada més, errors de coordinació, però la cosa més greu no és pas l’actuació d’aquestes unitats, sinó la incapacitat i a vegades la incompetència dels seus responsables polítics, que els utilitzen amb finalitats polítiques i partidistes fent que els cossos de seguretat dominin la cara i es cremin davant els ciutadans per afers que caldria resoldre en una planificació rigorosa, de pacte i de consens amb els sectors socials implicats.

En el manteniment d’un bon servei de seguretat pública hi ha molts elements que hi juguen estratègicament en contra: l’intent de demostrar que la immensa majoria dels problemes requereixen mitjans i formes d’actuació privats, que les coses públiques no funcionen, que cal preparar el gran negoci amb la por dels ciutadans pel desordre públic. Però a Catalunya hi ha elements també de caire polític, com ara la voluntat inconfessable de sectors que voldrien i desitgen que Catalunya no sigui capaç d’articular un model nacional de seguretat propi, i que són els mateixos que fa uns dies al Parlament de Gasteiz demanaven una altra vegada de tornar totes les competències als CFSE en detriment de l’Ertzaintza.

Hem de veure molt clar que per a construir un model de seguretat per a la nostra nació caldrà vèncer els enemics exteriors i els seus aliats a casa nostra, però també el nostre acomplexament col·lectiu quant a voluntat de ser i de tenir unes forces de policia pròpies amb la ferma voluntat de ser diferents, amb una diferència que es fonamenti en la competència professional, la vocació de servei i la d’entendre que tenen per missió de defensar i protegir tots i cadascun dels ciutadans, siguin de l’extracció social que siguin i de la ideologia que vulguin, lluny del *todo por la patria* i ben a prop dels ciutadans i de les institucions democràtiques.

La nostra policia té la dificultat de no operar en un país consolidat nacionalment, sinó en una nació que tot just va començar tímidament la reconstrucció nacional fa dues dècades; per aquest motiu la Policia de Catalunya no es pot

permetre un model de policia i uns funcionaris estrictament grisos i freds; un projecte i un repte com el que tenim al davant, certament només serà possible si disposem de centenars i centenars de dones i homes de la nostra policia que siguin capaços d’una ferma voluntat de servei, de vocació i de córrer riscos, però també cal superar el problema més important que avui tenen els dirigents polítics encarregats de tirar endavant la nostra policia, i és que, potser sense adonar-se’n, transmeten subliminalment als nostres policies el seu complex de supeditació o d’inferioritat respecte als CFSE.

En efecte, des de l’actual direcció política del Departament de Governació no es fa cap política, ni hi ha cap projecte de futur respecte als CFSE que per a les funcions supracomunitàries han de continuar a Catalunya.

Aquesta manca absoluta de política possibilita els gravíssims errors que són les partides de guàrdies civils a les nostres unitats de trànsit i els intents acomplexats de col·locar comandaments suposadament competents procedents d’aquests cossos estatals.

El futur d’una policia de Catalunya suposadament coherent reclama una estructura sòlida i sense ingerències externes, conscient que li cal formació i experiència, però també que aquesta es pot adquirir sense inserir-hi elements estranys, els quals, tot i ser respectables, podrien desnaturalitzar una policia que vol ser i ha de ser diferent.

En aquesta actitud coherent no hi ha gens d’animaadversió envers les dones i homes dels CFSE, que respectem; és la política, potser poc pensada o meditada, del Departament de Governació sobre la policia estatal que ens obliga a proposar una alternativa per fer coherent i defensar els membres dels CFSE que viuen i treballen a Catalunya.

L’alternativa, la resumiríem en tres punts clau: —Tots els cossos i forces de seguretat de les institucions nacionals de Catalunya i de l’estat haurien de ser comandades pel president de la Generalitat, que podria delegar aquesta funció, si ho creia convenient, en un comissari general de seguretat que coordinés totes les forces que operen a Catalunya.

—Regionalització dels membres de la Guàrdia